

Samojedský tábor a klubová výstava Tři studně

Akcie nášho spriateleného českého Samojed klubu navštívujeme radi a vždy keď je to možné.

Tábory bývajú často dosť ďaleko od nás, no ako hovorí môj manžel Martin - vzdialenosť nás nemôže odradiť. A tak keď sme sa dozvedeli, že tento rok to máme pomaly „na skok“ – Tři studně pri Novom Meste na Morave, tábor sme nemohli vynechať z našich plánov, aj keď vzhľadom na situáciu v našej smečke sme nevedeli, čo nás čaká...

Asi tri týždne pred akciou mi Martin oznámil, že bude služobne v Barcelone v tom termíne a to od štvrtka do pondelka... Hm... mozgové závitky pracujú... hádam nebudem trčať doma. Prebleslo mi hlavou, koho sa spýtam, či nepôjde na výlet. Niektorí už mali svoje plány, iní sa chystali s rodinami... Tak sme sa dohodli s Líviou Pacerovou, že vyrazíme spolu na „babskú jazdu“ spolu s našimi chlpáčmi. Jasný, že som zasa porušila všetky svoje predsavzatia, že nebudem hlásiť čo sa dá a teda stačí jeden pes, max. dvaja. Hm, hlásim trochu, nadávam samozrejme keď si ich sama kúpem, fúkam, balím, nakladám všetky veci do auta.. vrr. Sama som si to vymyslela, musím to zvládnuť. Vo štvrtok večer prichádza Lívia so Seminkou. Bastík sa v momente zamiloval a nechcel jej dať chvíľku pokoj... tak sa musel sťahovať o poschodie nižšie k mojim rodičom.

Vzhľadom k tomu, že nie som až taký ostrieľaný šofér, pristúpila som na návrh Emily Múdrej, ktorá išla na výstavu tiež, že pristaví u nás pred domom ráno o piatej a potom môžeme ísť „spolu“. Pôvodný plán bol vyraziť o šiestej... hm, zasa sa nevyspím, ale dobre... radšej ako by sme mali blúdiť. No ale trasu som mala naštudovanú, plus navigácia a navigátor v zálohe. Prvá zrada nastáva v Hodoníne, keď Emily odbáča smerom na starú cestu a nie na diaľnicu. Hohoo... snáď nie... volám jej a teda otáčame vozidlá smerom na Brno na diaľnicu. Čas máme dobrý, premávka je zatiaľ v pohode. Druhá zrada nastáva v Brne, keď Emily z neznámych príčin odbočuje na Ostravu namiesto na Prahu... musíme sa niekde otočiť, zídeme na benzínku a teda keď už sme tam, aspoň trochu vyvenčíme psy... riadna zima, rosa a moje čižmičky ma takmer zradili, keď bambule potiahli viac ako by som si želala. Ledva som udržala rovnováhu. Čas pokročil. Tretia odchýlka od našej pôvodnej plánovanej trasy nastáva na diaľnici... nevadí, už sa blížíme k cieľu, tak hádam prideme aj tak. Prišli sme, takmer nikoho ešte vonku nebolo. Načo sme išli o hodinu skôr ?

Rozložíme stany, vyvenčíme psy... postupne prichádzajú ľudia, zvitáme sa a pripravujeme psy.

Posudzovať výstavu prišiel pán rozhodca Vladimír Piskay zo Slovenska. Svojej úlohy sa zhostil ako vždy bravúrne a dynamicky a tiež pomerne prísne. Ako prvý zástupca zo Slovenska išiel do kruhu Zoro v triede dorastu, vystavovala ho Lívia. Nasledoval ho v triede mladých Kolya s Emily Múdrú. Obaja vo svojich triedach zvíťazili. Potom sme naklusali do kruhu spoločne s Bastym v triede čestnej, prebehli sme nejaké to čestné kolečko a chvíľu postáli v postoji – dnes ako motivácia párok aj šunka, tak to celkom išlo. Potom Lívia predviedla ďalšiu dorastenku a hneď na to som išla opäť do kruhu ja, tentoraz s našou mladoškou Sienkou. Bola som na ňu hrdá, spolupracovala nad očakávanie a vybojovala si krásne druhé miesto z 8 mladých sučiek. Nasledovala medzitrieda, kde sme sa s Lunkou „pobili s Emily a Harley“ o víťazstvo spomedzi 6 sučiek. Lunka mala tentokrát viac šťastia. Poslednou zástupkyňou našej slovenskej výpravy bola Seminka v triede veteránov s majiteľkou a handlerkou Líviou. Oo.. zabudla som ešte na Trubanovcov súťažiacich v triede strednej s Feebe a tiež v súťaži Dieťa a pes a juniorhandlingu. Po skončení posudzovania bol obed a nasledovali záverečné súťaže, Zoro získal BIS dorast, Kolya BIS junior, Bastý BIS triedy čestnej, Seminka BIS

veterán a naša chovateľská stanica Carpathian white smile BIS chovateľská stanica. Lunka si v konkurencii víťaziek tried vybojovala ocenenie druhá najkrajšia sučka. Absolútnym víťazom – BOB-BIS sa stal pes Klajokliu Šuo You Rock My World majiteľky Dalii Mickiene z Litvy a titul BOS získala sučka New Chalange for Orleansnow majiteľky Marcely Luxovej z Českej republiky. Ďakujeme organizátorom za peknú výstavu v nádhernom prostredí s množstvom cien pre účastníkov a pre víťazov.

Po výstave sme si dali prechádzku so smečkou a program pokračoval členskou schôdzou. Táto sa riadne natiahla vzhľadom na prerokovávanie a schvaľovanie dôležitých záležitostí. Pekným momentom bolo blahoželenie dlhoročnej chovateľke Stáni Bogdanovej k jej jubileu a tiež jubileu jej chovateľskej stanice. Prítomní neskrývali obdiv a ocenili Stáňu aj hlasným potleskom.

Sobotné ráno bolo dosť studené a teda počasie bolo priaznivé pre súťaží chtivých účastníkov. Najprv sa pretekalo s kolobežkou, potom canicross... masherí nám predviedli svoje záprahy v kárah. Nádherný pohľad. Ota vytýčil trasu „trošku do kopca“- pre netrénovaných to bolo ako Tatry ☺. Siena mi pomohla do kopca s kolobežkou, presnejšie tak do polky kopca, potom som stratila dych a išla skôr krokom vedľa kolobežky.... zhora nám to už zasa išlo ako po masle. Zvažovala som, či sa nenechám vyčiarovať z prezenčky na beh, s dychom je to bieda... Súťažiacich bolo veľa, tak som si trošku oddýchl a hovorím si, že keď som už tu, tak idem, veď to môžem aj odkráčať. No to, že so sebou budem vliecť bremeno – rozumej Bastyho, som vôbec neočakávala. Zacítil háravku a v jednom kuse mal nos na zemi a nechcel sa pohnúť z miesta... úžasné, Basty ! Poobede prebehlo vyhodnotenie a nasledovali agility, kde sme sa teda riadne nasmiali... Počkali sme si na vyhodnotenie a šup na večeru. Cez deň sme stihli vybehnúť aj do lesa, dúfajúc že nájdeme aspoň nejaký hrieb, nakoľko celý deň sme mali možnosť vidieť množstvo hubárov po okolí. A teda aj jeden riadny dubák tam na mňa v lese čakal. Smečke sme dopriali dlhšiu vychádzku a potom ju nechali oddychovať a my sme sa išli zabávať na spoločnom posedení a tzv. „Lístekovanej“. Spolu s Líviou sme si asi vybrali dobré lístky, keďže sme si pred odchodom na izbu museli obstaráť tašky a krabice, aby sme si odniesli naše „výhry“. Únava bola riadna, tak sme zaľahli do pelíškov relatívne zavčasu... ešteže nemusíme príliš skoro vstávať...

V izbách bolo teplo a mladšičky sa pýtali v noci von, no nebolo mi všetko jedno, všade ticho a tma... nasadím čelovku, oblečiem niečo teplé na seba a ideme von.... ešteže sa vyvenčili hneď na trávě pri hoteli... vrátim sa na izbu a Basty sa rozhodol, že tiež pôjde von.... ešteže sme boli rýchlo vybavení a šup nazad do izby... kým vyzlečiem bundu, už mám posteľ obsadenú ☺ no nič, nejako sa tam zmestím a aspoň ma budú chlpatiči trošku zohrievať....

Nedeľné ráno bolo taktiež chladné, ešte aj búrka bola... tak sme ležali trošku dlhšie .. vonku sa už pripravovali súťažiaci na špekáčkový beh. My sme sa rozhodli, že budeme len z obďaleč fandiť a pritom pomaly baliť veci... pri pomyslení na rozbombardovanú diaľnicu plnú áut mi nebolo všetko jedno... Snažili sme sa však si vychutnať každú jednu chvíľku v tomto krásnom prostredí plnom bielych usmievavých medvedíkov a ich páničkov. Za seba musím povedať, že som si to maximálne užila...a hlavne bez stresu ☺ Naše slovenské tábory zbožňujem, no neviem si ich tak užiť keďže som tam hlavne ako organizátor. Takže viem, čo to obnáša a ďakujem za nás všetkým hlavne Jarke a Otovi Jankovcom a celému výboru Samojed klubu a všetkým, čo sa postarali o skvelú atmosféru na tejto krásnej akcii, akou tento tábor nepochybne bol. Tešíme sa na ďalšie stretnutia !